

SENZAȚII/THRILLER

CAN XUE

În anul 2025 a fost propusă la
Premiul Nobel pentru Literatură

FRONTIERĂ

„Una dintre lucrările de
ficțiune cu cel mai răsunător
ecou dintre traducerile
publicate anul acesta.”

– Porochista Khakpour

PRESTIGE

Cuprins

Notă privind numele.....	7
Capitolul 1: Liujin	9
Capitolul 2: Jose și Nancy.....	45
Capitolul 3: Qiming	79
Capitolul 4: Sherman.....	111
Capitolul 5: Bebelușul	143
Capitolul 6: Liujin și Roy	175
Capitolul 7: Lee și Grace	201
Capitolul 8: Liujin, Părinții Ei și Omul Negru.....	231
Capitolul 9: Frunzuliță și Marco.....	263
Capitolul 10: Directoarea și Nancy	289
Capitolul 11: Liujin, Amy și Qiming	315
Capitolul 12: Liujin și Roy, și un Om Fără Cap	339
Capitolul 13: Qiming și Liujin	359
Capitolul 14: Liujin și Ying.....	381
Capitolul 15: Zăpadă	395

Capitolul 1

Liujin

Era târziu. Liujin stătea acolo, sprijinită de ușa din lemn. În lumina Lunii, strugurii copți atârând de pergolă străluceau cu o ușoară fluorescență. Frunzele bătrânului plop foșneau încântător în vânt. Vocea cuiva se amesteca ușor cu foșnetul frunzelor de plop. Liujin nu putea auzi ce spunea. Știa că era persoana care venea, în ultima vreme, în fiecare seară târziu și stătea pe banca de piatră de lângă poarta curții. La început, acest lucru o speriasse pe Liujin și nu îndrăznise să iasă. Din când în când, se uita pe furiș pe fereastră. Mai târziu, realizând că acest bătrân care semăna cu un urs era inofensiv, își făcuse curaj și se duse acolo. Avea o vedere ascuțită, chiar și în lumina slabă, ochii lui erau pătrunzători ca sticla ascuțită. Era ocupat să toarcă niște cânepă. Nu-i plăcea să vorbească cu oamenii; răspunsurile lui la întrebările lui Liujin erau întotdeauna vagi:

„Nu sunt sigur...”.

Nu era unul dintre vecinii ei; atunci de unde venea? Deși nu vorbea cu ea, părea să-i placă să vorbească singur. Cuvintele lui țineau ritmul cu sunetul vântului și al frunzelor. Când vântul se oprea, el se oprea. Era foarte ciudat. În seara aceea, vocea lui era mai puternică, iar Liujin, ciulind urechile, desluși câteva cuvinte:

La prânz, în piață...

Liujin încercă din greu să-și imagineze scena din piață: mărfuri la bucată, bijuterii din aur și argint, stafide, tamburine, străini și așa mai departe. Dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce voia să spună bătrânul. Deși era târziu, o femeie cânta într-adevăr jalnic și târguitor de cealaltă parte a străzii; părea să fie o femeie tânără. Oare, cânta pentru bătrân? Dar se pare că el nu asculta; vorbea singur. În ultima vreme, Liujin se obișnuise cu vocea lui. Credea că bătrânul semăna puțin cu plopul din curte. Plopul era bătrân, așa că și acest bărbat trebuia să fie bătrân. Liujin întrebă:

– Toarceți cânepa pentru a o vinde?

El nu răspunse. Somnoroasă, Liujin se duse la culcare. Înainte să adoarmă, auzi cântecul tinerei devenind trist și strident. Dimineață, când se trezi, văzu că bătrânul plecase fără urmă, nici măcar un fir de cânepă nu rămăsese pe jos. Era într-adevăr o persoană ciudată. Când întrebă vecinii, aceștia îi spuseră că nu știau de o astfel de persoană. Nimeni nu-l văzuse. Era logic, pentru că oamenii nu ieșeau, de obicei, atât de târziu. Liujin știa că se culca mai târziu decât oricine din micul oraș, își formase acest obicei cu mult timp în urmă. Totuși, ce se întâmpla noaptea cu tânăra femeie? Judecând după direcția din care se auzea vocea, părea să fie din familia lui Meng Yu. Familia aceea cumpăra oi de la pășuni, le sacrifică în piață și vindea carnea proaspătă. Odată cu apariția bătrânului ciudat în curtea ei, Liujin nu se mai simțea dezolată și singură în nopțile de toamnă. Simțea o vagă afecțiune pentru el, dar prefera să nu clarifice natura acestei emoții.

Trăia de cinci ani singură în această micuță curte. Înainte să se nască, părinții ei se mutaseră aici dintr-un mare oraș industrial în interiorul țării. Acum cinci ani, părinții ei bătrâni se întorseseră în orașul natal, împreună cu alții, dar ea nu.

De ce rămăsese? De ce nu voise să se mute în marele oraș? Avea câteva impresii despre oraș din descrierile tatălui ei. Erau, în mare parte, impresii neclare, nu foarte fiabile. Încercase din greu să sintetizeze aceste impresii, dar fără succes. Așa că atunci când părinții ei își făcuseră bagajele și se pregătiseră să părăsească acest mic oraș de frontieră, pentru a se întoarce la vechiul lor cămin, începuse să se simtă amețită. Era chiar instabilă când mergea. În noaptea târzie, cu câteva zile înainte de plecare, auzi un sunet de crăpături pe malul râului, cu auzul ei ciudat, știa că sunetul provenea de la plopi. Aceștia pârâiau la intervale regulate până în zori. Tulburată de sunetul de rău augur, își formă treptat o idee vagă. Când sugeră să rămână aici, tatăl ei ridică doar sprânceana dreaptă. Așa se exprima el, ori de câte ori ceva îi confirma ceea ce gândea.

– Ești adultă. Tu decizi.

Brusc, Liujin își dăduse seama că el și mama ei așteptau ca ea să sugereze asta, era într-adevăr o idioată. Așa că își despachetase valiza și pusese totul la locul lui. Era adevărat, avea 30 de ani, de ce trebuia să locuiască neapărat cu părinții ei? Când trenul pornise, părinții ei nu s-au uitat pe fereastră. Nu știa la ce se gândeau. Dar când ultimul vagon era pe cale să dispară în zare, văzuse deodată, clar, marele oraș în depărtare. Mai precis, nu era un oraș, ci un nor alb mare care plutea în aer, cu miraje în ceață. Văzuse chiar și apartamentul din clădirea înaltă în care locuiau părinții ei. Nu știa de ce fereastră era atât de întunecată în lumina puternică. Cum o recunoscuse? Pentru că fusta plisată în stil vechi a mamei sale atârna în fața ferestrei. Când s-a întors, mergea cu pași siguri. Se întorcea la casa care acum îi aparținea numai ei. Tremura puțin de emoție.

La început, Liujin nu era obișnuită să locuiască singură. Vindea stofe la piață. În fiecare zi, când se întorcea de la piața zgomotoasă la căsuța izolată, era deja întuneric. Timp de câteva zile la rând, o micuță codobatură albă intra în grabă în casa ei; pasărea scotea un țipăt scurt și ascuțit, ca și cum își căuta tovarășul. După ce patrula rapid prin casă, pleca apoi cu un țipăt descurajant. Liujin o auzea zburând către un copac, unde continua să cânte. Oare, trăise vreo tragedie în viața ei? Așezată sub lampă, se gândea la bărbatul care venise des în ultima vreme la piață. Purta ochelari, iar când ridica o bucată de pânză ca să o privească, ochelarii lui aproape că atingeau pânza. Lui Liujin i s-a părut amuzant acest lucru. El nu părea să fie obișnuit cu piața. Nu arăta ca un cumpărător și nici nu avea sacoșe de cumpărături. Era îmbrăcat ca un fermier de la frontieră. Desigur, nu era fermier; se putea vedea asta din expresia ochilor lui. Se uita mereu la pânză, dar nu cumpăra niciodată. Nici nu se uita la Liujin. Felul în care atingea pânza făcută în casă provoca o reacție aproape fiziologică în Liujin. Ce fel de om era?

– Doar mă uit, spuse el, ca și cum ar fi implorat-o pe Liujin.

– Uită-te cât vrei, îi răspunse ea rigid. Dintr-odată, fără să știe de ce, se simți goală pe interior.

Într-o zi, deși era târziu, codobatura albă nu s-a mai întors la cuibul ei. Zbura în cercuri lângă un tufiș de trandafiri spinoși, cântând trist. Bănuind că s-a întâmplat ceva, Liujin a ieșit în curte. L-a văzut pe bărbatul din piață, cel cu ochelari, vorbind cu o tânără sub felinarul de pe stradă. Deodată, femeia a țipat și a fugit. Părând amețit, bărbatul s-a sprijinit de stâlpul electric, a închis ochii și s-a odihnit. Codobatura cânta și mai trist, ca și cum ar fi fost o mamă care își pierduse fiica. Apropiindu-se de bărbat, Liujin îi spuse încet:

– Măine voi scoate alte suluri de pânză nouă, cu un model de lotus de zăpadă. E ca și cum ar fi... lotus de zăpadă, dar nu este.

Când bărbatul o auzi vorbindu-i, se relaxă puțin și îi spuse:

– Bună.

Se întoarse și se uită la curtea ei. În acel moment, ea observă că pasărea dispăruse. Fără să mai spună nimic, bărbatul plecă. Modul în care mergea era ciudat, semăna puțin cu un cal. Liujin îi auzise pe alții la piață numindu-l „domnul Sherman”. Poate că întâlnirile ei cu el la piață nu erau întâmplătoare. Altfel, de ce ar fi apărut astăzi în fața casei sale? Își amintea și felul în care tânăra femeie bătea din picioare nerăbdătoare; în acel moment, codobatura țipa fără încetare. După aceea, Liujin se întâlnește de mai multe ori cu acest bărbat în fața casei ei și îl salută cum se cuvine, numindu-l „domnul Sherman”. El stătea mereu acolo, parcă așteptând pe cineva, pentru că se uita mereu la ceas. Liujin se întreba dacă o aștepta pe tânăra femeie. De ce alesese acest loc? Cât de ciudat!

Odată cu apariția domnului Sherman, Liujin avea mai multă energie. Muncea din greu, îngrijind grădina. Ori de câte ori avea o zi liberă, se apuca de treabă cu elan. Planta multe crizanteme și salvie, de-a lungul zidului, lângă tufele de trandafiri spinoși care erau deja acolo. Mai erau încă doi plopici, unul în față și altul în spatele curții. Plantase câțiva arbori de nucă-de-mare, îi plăceau copacii simpli, care semănau cu aceștia. De asemenea, dădea cu îngrășământ la vița-de-vie.

Într-una dintre zilele ei libere, domnul Sherman intră în curtea ei. Liujin îl invită să se așeze sub pergola cu vița-de-vie. Aduse o măsuță pentru ceai și așeză un serviciu de ceai

pe ea. Tocmai când erau pe punctul de a bea ceaiul, își făcu apariția codobatura. Se plimba repede înainte și înapoi, coada ei sărind la fiecare pas. Cânta neîncetat. Domnul Sherman se îngălbeni la față, își întinse gâtul ca un cal și se uită afară. În cele din urmă, fără să-și bea ceaiul, își ceru scuze și plecă. Liujin era foarte nedumerită. Această pasăre – poate erau două sau trei păsări, toate la fel – o nedumerea în mod special. Liujin își dădu seama că nu o mai văzuse pe tânăra femeie. Ce se întâmpla între ea și domnul Sherman? Chiar în acel moment, când stătea acolo, observase că degetul arătător drept al domnului Sherman era rănit și înfășurat într-un bandaj gros. Ridica ceșcuța de ceai cu mâna stângă cu îndemânare. Poate era stângaci.

În general, viața lui Liujin consta în a merge de la casa ei la piață și de la piață la casa ei. Într-o seară, din impuls, ieși și o luă pe stradă spre malul râului. Era sezonul secetos, iar micul râu urma să sece în curând. Cerul era înalt. Ea mergea de-a lungul râului, în lumina Lunii. Acolo, văzu rămășițele unor plop. Nu știa dacă cei patru sau cinci plop se uscaseră de bătrânețe sau dacă se uscaseră în mod neașteptat. Trunchiurile lor înalte și drepte erau fantomatice. La prima vedere, inima ei bătu repede. Îi era greu să-și adune curajul de a se apropia de ei. Ea sperie câteva pitulici fluierătoare, țipetele lor ascuțite îi făcură picioarele să tremure. Se întoarse și plecă, mergând până când transpiră toată, apoi, în cele din urmă, privi înapoi. Cum era posibil ca plopii morți să fie încă în fața ei? O umbră ieși din pădurea de plop și spuse:

– Ah, și tu ești aici?

Sunetul o sperie și aproape că o făcu să leșine. Din fericire, recunoscuse vocea vecinului ei. Vecinul nu era singur. În

spatele lui era o altă umbră, eradomnul Sherman, și râdea. Pe măsură ce se apropia, domnul Sherman îi spuse lui Liujin:

– Când vezi un astfel de copac uscat, nu trebuie să fugi. Dacă o faci, te vor urmări.

Vecinul interveni:

– Domnul Sherman spune adevărul, Liujin. Nu ai mai trăit asta până acum, nu-i așa?

Chiar dacă stătea în umbră, Liujin simți că fața i se înroșește. Oare acești doi oameni stăteau ascunși aici de mult timp? Cum de se întâmplase să ajungă aici tocmai acum? Își aminti că stătea la masă și îi scria o scrisoare mamei sale, dar nu putea continua să scrie, pentru că vorbele mamei sale îi răsunau în urechi: ...*Liujin, Liujin. Nu ai cum să te întorci la noi. Ai grijă de tine. Mama voia să se întoarcă după atâta timp? Se ridică și ascultă cu atenție cântecul singuratic al codobaturii din curte. Când ieși pe poartă, uită să o închidă. Poate că cei doi bărbați veneau des aici ca să studieze copacii uscați, dar era pentru prima dată când ea se grăbise să vină aici.*

Uite, ceilalți sunt înfloriți. Doar acești copaci... Au comis sinucidere colectivă?

Când domnul Sherman a vorbit din nou, ochelarii lui străluceau în lumină. Liujin s-a uitat înc sus și a văzut Luna strălucind. Ceilalți plop erau atât de frumoși și plini de viață, încât păreau gata să vorbească. Doar cei uscați erau înfricoșători. Vecinul ei, bătrânul Song Feiyuan, lovi cu lopata un trunchi de plop uscat. Liujin observă că trunchiul copacului rămase absolut nemișcat. Bătrânul Song aruncă lopata și rămase amețit în fața trunchiului copacului. Bătrânul Sherman râse puțin sec. Liujin își aminti brusc cât de sălbatic era acest vecin când era acasă. În acea toamnă, bătrânul acesta înne-